

BİR

BAK, KİM NE DERSE DESİN ASLINDA BU İŞİ KİMSE İSTEMİYOR.

Bir kere çalışma saatleri belirsiz, ayrıca ücreti de boktan. Ya da hayır, sözümü geri alıyorum. Ücreti o kadar da kötü değil. Yani eğer orta karar bir balık yakalarsan iyi para kazanabilirsin. Ama elbette ki asıl sorun, herkesin o lanet nehirlerdeki bütün balıkları avlamış olması. Oltanı istediğin kadar salla, en gösterişli yemleri satın al, yine de etrafta, tamtakır olmuş cüzdanını şişirecek kadar balık kalmadığını göreceksin.

Bu öğlen barda bulduğumuzda Paul Hutch'ın bana ilk söylediği şeyler bunlar oldu. Buraya iş yapmaya geldik ama Hutch bunun, bana nasihat vermek için en uygun zaman olduğuna karar veriyor. İnsanlar neden kendilerini, sürekli bana hayat hakkında öğüt vermek zorundalarmış gibi hissediyor? Aslında yirmi beş yaşındayım ama gerçek çocuklar ortadan kaybolduğu anda otuz yaşın altındaki herkes bir anda "ufaklık" ya da "evlat" oluveriyor. Çünkü bu insanların, yani "gerçek yetişkinler" in kendilerinden daha küçük olan

birilerine ihtiyaçları var. Kimsenin hayal dünyasında oyunlar oynamakla ya da kendilerine saygı duysunlar diye onları pohpohlamakla ilgilenmiyorum. Kendi midemi sindirmeye çalışıyormuşum gibi öğreniyorum bu durumdan. Kimsenin oğlu falan değilim, evladı olmakla da ilgilenmiyorum. Senin lanet olasıca ölü veledin olmadığımı anla artık!

Biri, arkamızdaki karanlık kabinlerden birinde sigara içiyor. Buraya gelmekten de buranın müdavimlerinden de nefret ediyorum. Evergreen'deki her şey boktan, zümrüt yeşili vinil ve koyu renk ahşaptan yapıma. Sanırım buranın bir kayak kulübesi gibi görünmesini istemişler ama sonuç, daha ziyade fakir bir adamın düzenlediği çakma bir Oktoberfest'i andırıyor; üstelik ortalarda dolanan bunaklar, daha üzgün ve daha sarhoş; ellerinde köpüklü bira bardakları olan, koca memeli hatunların sayısı da daha az.

Her yerde bembeyaz dağ resimleri ve en az benim yaşında olan posterler var. Dağımıza on beş yıldır doğru düzgün kar düşmediği için bunların bu kadar eski olduklarını bilebiliyorum; hatta son beş yıldır kayak merkezinin açılması için yeterli talep bile olmadı. Eskiden okuldan sonra, bütün pistlerdeki kayak teleferiklerini çalıştırdım; hatta yazları bile, sıcaklık kırk beş derecenin altında olduğunda vadiden insanlar gelip dağda yürüyüş yapmak isterlerdi. *En azından artık o burnu büyük turistlerle uğraşmak zorunda kalmıyorsun*, diyorum kendi kendime. *Hani şu, hayatlarında hiç gerçek bir ağaç görmemiş gibi davrananları, Humphreys'in yılankavi yollarında yokuş aşağı kaptırtıp gidenleri...* İşte o tipleri hiç özlemiyorum.

Özlediğim tek şey, maaşım...

Hutch, bir atın kıcından sürünerek çıkmış gibi görünüyor

ve öyle de kokuyor. Kısa bir süreliğine, hani turistleri eşekler üzerinde Büyük Kanyon'a götüren şu tur şirketlerinden birinde çalışmıştı. Ama ulusal parklar kapatılınca şirket sahibi bütün hayvanları Flagstaff'a geri götürmek, en sonunda da onları satmak zorunda kaldı. Hutch'ın artık orada yapacak bir işi kalmadı ama kadının, ahırlarda yatması için ona hâlâ izin verdiğine eminim.

Saatlerdir barda olan Hutch, çoktan pelte gibi olmuşa benziyor ve loş bara girdiğimde bana, kafasını yumurtanın içinden çıkararak, yeni doğmuş bir civciv gibi şaşkın ve kıpkırmızı gözlerle bakıyor. Hem hafiften seyrelen hem de fazla uzun olan saçları bir deri parçasıyla, alelade bir biçimde arkada toplanmış.

İşleri hızlandırmak için bir tomar parayı ona doğru itiyorum. Para yığını, aslında olduğundan çok daha etkileyici görünüyor. O kadar uzun süredir onluklar ve yirmiliklerle yaşıyorum ki artık daha büyük banknotları basmadıklarına ikna olmuş durumdayım.

"Yapamayacağını düşündüğümden değil, evlat," diyor Hutch büyük bira bardağının dibini incelerken. "Sadece görüldüğünden daha zor bir iş olduğunu bil."

Onu daha dikkatlice dinlemem gerekir. Bu işten gerçekten anlayan biri varsa o da Hutch'tır. İhtiyar Hutch, altı ay boyunca takipçi olmak için uğraştı ve bu talihsiz olayın ödülü de yanmış, kötü şekilde sakatlanmış, dört parmaklı bir el oldu. Herkese bir çocuğun onu hakladığını söylemekten hoşlansa da elinde sigarayla uyuyakalıp iki tane karavanı yaktığı için ben bundan şüpheliyim. Yine de bu hikâyeden mümkün olduğunca çok fayda sağlamaya bakıyor. Kasabanın dışından

gelip Evergreen'de mola verenler, sakat elini görünce ona acıyıp içki ısmarlıyorlar. Route 66 ve Leroux Caddesi'nin köşesinde, Navajo Ulusu'ndan bir gaziymiş gibi rol keserek elinde bir kupayla dilenirken de fazladan birkaç kuruş kazanmıyor değil. Bu kombinasyonun, onu bir şekilde bizim gibi otlakçılardan daha yükseğe taşıdığına inanıyor.

"Anahtarları alabilir miyim?" diye soruyorum. "Nereye park ettin?"

Beni duymazdan gelip bu barın, içinde Arizona lafının sadece bir defa geçmesi dışında hiçbir makul sebep olmaksızın tekrar tekrar çaldığı, Eagles'ın *Take It Easy* şarkısını mırıldanıyor.

Aslında bu kamyonu satın almamam gerekir. Bana bir arıza çıkaracağını biliyorum çünkü araç, benden bile yaşlı. Ama param bir tek buna yetiyor ve buradan çekip gitmem gerek. Bu kasabadan çekip gitmeliyim.

"Bir tane daha," diyor inatla, Hutch'ın o sefil varlığını görmezden gelebilmek için elinden gelen her şeyi yapan barmen Amy'ye işaret ederek. Kızla daha önce bundan bahsetmiştik; Hutch'a bakmak bile çok zor. Dişleri yıllar içinde çürümüş, yanakları da öyle çökük ki âdeta sakal gibi boynuna sarkıyor. Sadece kırk beş yaşında olmasına rağmen bir kristal meth bağımlısının, hayatını mahvettikten sonraki hâline ya da ha bire tekrarlarını verdikleri o polisiye dizilerdeki katillere benziyor. Sırf nefesinin kokusu bile insanın suratına bir yumruk gibi iniyor.

Eskiden Hutch'ı çok severdim. Babamla, restorana taze sebze bırakırken tanışmışlardı. Şimdiyse... Bunu, kulağa ma-

kul gelecek şekilde nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Şu an Hutch, uyarı niteliğinde eğitici bir öykünün kahramanı gibi; hani freni tutmayan bir arabada hızla gittiğiniz zaman karşılaştığınız türden biri gibi. Geleceğe bir anlık bakış ya da öyle bir şey işte. Ona bakınca bu yerden çekip gitmezsem, sürekli olarak altına işeyen, aslında yaşlı bile olmayan bu yaşlı adama benzeyeceğimi biliyorum. Sanki panayır yerindeki eski bir atlıkarıncadaymışçasına bar taburesinde dönüp duran bu adama benzeyeceğimi...

Hutch anahtarı cebinden çıkarıyor ama almak için uzandı-ğında avucunu kapatıyor. Diğer eliyle benimkini yakaladıktan sonra da o nemli ve alev alev yanan gözleriyle bana bakıyor. "Babanı çok severdim, Gabe ve o, senin bunu yapmanı istemezdi."

"Eh, onun miadı dolduğuna göre ona pek laf düşmüyor," dedim elimi çekerken. "Paranı ödedim. Sen de şunu nereye park ettiğini söyle artık."

Bir anlığına bana alışveriş merkezinin oraya park ettiğini söyleyeceğini, benim de kıcımı kaldırıp oraya gitmek için otobanda bir saat boyunca yürümek zorunda kalacağımı düşünüyorum. Ama o omuz silkip, "Wheeler Parkı'nın kuzey ucunda. Birch'te," diyor sonunda.

Az önce on beş papel ödediğim büyük biramı bitirip taburemde aşağı kayıyorum. Hutch beni hâlâ o tarif edemeyeceğim gözlerle izliyor. Bir süre duraksadıktan sonra, "Ama sana şimdiden söyleyeyim; eğer bu işi seven birini görürsen pılını pırtını toplayıp oradan uzaklaşsan iyi edersin; çünkü gerçek bir canavarla karşılaştın demektir. Hem de ne canavar!" diyor.

Acele etmeksizin kasaba merkezine doğru yürüyorum; affedersiniz, düzeltiyorum: Flagstaff'ta, gökdelenlerle dolu bir kasaba merkezi daha olduğundan böyle bir ayırım gerekliymiş gibi "Tarihî Merkez" diyorlar buraya. Acele etmememin sebebi de güneşin doğmuş ve sabah göğünün göz alıcı bir maviliğe bürünmüş olması; normalde böyle günlerde gökyüzüyle kıyaslanınca onun altındaki her şey daha boktan görünür ama bugün öyle değil.

Göz ucuyla eski tren istasyonunu görüyorum; eskiden babamla birlikte, ezildiklerini görmek için rayların üstüne bozuk para koyardık. Yıllardan beri ilk defa, caddeyi geçip banklardan birine oturmayı düşünüyorum; çünkü buradan gidince bunu bir daha asla yapamayacağımı biliyorum. Oturmak dışında zamanımı nasıl geçirirdim bilmiyorum; gerçi hâlâ işleyen birkaç tren de artık bu rotayı kullanmıyor. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyorum. Öylece, hiçbir şey yapmadan oturup iş konusunu düşünüyor ama bir çıkış yolu bulamıyorum. Sanırım sorun da sürekli oturmaktan kaynaklanıyor; bu, insanı bütün o boktan şeyleri, mezarlığa dönüştürülmesi gereken parkları, onca yıldan sonra bile babamın hâlâ boş olan restoranını, duvarlardaki kanı çıkaramadığımız için yeni bir karavana taşınmak zorunda kalışımızı düşünmeye itiyor.

Lanet olsun, Hutch, diye düşünüyorum. Babamın istediği tek şey kurtulmaktı.

Kapılarına tahta çakılarak kapatılmış dükkânları geçiyorum. Ben çocukken... Bu lafı çok sık kullanıyorum, değil mi?